

Sygn. akt IX U 1784/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Olszowska
Protokolant:	Jolanta Nagrodzka

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania A. O. /O./

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania A. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 31 sierpnia 2016 r. Znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego na zasadzie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od daty złożenia wniosku.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1784/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 sierpnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu A. O. (O.) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art.110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w najkorzystniejszy sposób, z uwzględnieniem zarobków po przyznaniu świadczenia nie jest wyższy niż 250% - najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych wynosi 202,49%. Organ rentowy wskazał, że za okres zatrudnienia od 5.05.1967r. do 31.12.1979r. przyjął wynagrodzenie minimalne.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji, wnosząc o ustalenie przed Sądem średnich wysokości zarobków za lata, za które organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony urodzony (...), od 15.02.1996r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona z lat 1985-1987r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 391,31% i został ograniczony do 250%.

Po uzyskaniu prawa do emerytury ubezpieczony wykonywał pracę w (...) w W. do 2.08.2003r. i od 01.07.2004r. do 30.06.2006r.

W dniu (...). ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia w trybie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do wniosku dołączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres od 1994 do 2006.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(dowód: akta organu rentowego)

Ubezpieczony w okresie spornym od 5.05.1967r. do 31.12.1979r. był zatrudniony w KWK „1 M.” w W. kolejno na stanowiskach: od 5.05.1967r. do 30.09.1968r. – pomocy górniczej pod ziemią, od 1.10.1968r. do 31.06.1969r. – nadgórnika pod ziemią i od 1.07.1969r. do 31.12.1986r. – sztygara aminowego pod ziemią.

Ubezpieczony pracując na stanowisku sztygara zmianowego pod ziemią pracował w systemie trzyzmianowym. Był uprawniony do pobierania deputatu węglowego w wysokości 8 ton. Pracował we wszystkie soboty w miesiącu i co najmniej trzy niedziele w miesiącu. Otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 22.03.2017r. protokół elektroniczny rozprawy k. 23 a.s.)

Najkorzystniejsze wynagrodzenie, z uwzględnieniem okresu po przyznaniu prawa do emerytury ubezpieczony uzyskał w latach 1971 – 1972, 1974-1990 i 1996, przy przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie, z uwzględnieniem dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego, uregulowań płacowych obowiązujących w górnictwie oraz przy przyjęciu, że ubezpieczony, oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał wynagrodzenie z Karty Górnika, deputat węglowy, dodatek nocny, oraz za drugą zmianę, niebezpieczny, za przepracowane niedziele oraz dodatek funkcyjny.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat, po odtworzeniu zarobków z lat 1971-1979 jest wyższy niż 250%.

Biegły sądowy wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 290% z lat 1971 – 1972, 1974-1990 i 1995 uwzględniając w wysokości odtworzonych zarobków premie i nie uwzględniając okresu po przyznaniu emerytury.

Natomiast po odjęciu uwzględnionych przez biegłego premii i zastąpieniu wynagrodzenia za rok 1995 wynagrodzeniem za rok 1996, przy uwzględnieniu pozostałych składników wynagrodzenia przyjętych przez biegłego, nadal wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego będzie wyższy niż 250%, i wynosi co było ostatecznie okolicznością niesporną, gdy po odjęciu przyjętych premii wwpw wyniesie 277,40%. Natomiast po zastąpieniu wynagrodzenia z roku 1995 wynagrodzeniem z roku 1996 (stosunek wynagrodzenia do rocznego przeciętnego wynagrodzenia – 53,74% za 1996r. w miejsce 53,96% za 1995r.) wwpw nadal będzie wyższy od 250%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent Z. G., k. 32-53 a.s, pismo organu rentowego k. 66verte a.s., oświadczenie organu rentowego złożone na rozprawie 26.04.2018r.)

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się ostatecznie do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. 2017r., poz.1383 ze zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony spełnia warunki umożliwiające przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego sądowego, który na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1962-1979. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się ostatecznie wyższy od 250% i tym samym mógł stanowić podstawę przeliczenia świadczenia.

Uznając jw. Sąd oparł się zasadniczo na opinii biegłego, uznając ją za przekonującą jako wydaną w oparciu o fachową wiedzę, wydaną po analizie dokumentacji przedłożonej w niniejszej sprawie: dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, aktach osobowych oraz w oparciu o obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe przy uwzględnieniu przez biegłego stałych składników wynagrodzenia, takich jak: pensja zasadnicza, dodatkowe wynagrodzenie z Karty Górnika, dodatek nocny i za II zmianę oraz wynagrodzenie za niedziele.

Wskazać należy, iż Sąd uwzględnił część zastrzeżeń organu rentowego, tj. w zakresie przyjętych przez biegłego premii oraz przyjęcia do wyliczenia wwpw roku 1996 jako okresu po przypadającego po przyznaniu prawa do świadczenia. Jednakże nadal wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przewyższa 250%, gdy różnica pomiędzy stosunkiem wynagrodzenia ubezpieczonego do rocznego przeciętnego wynagrodzenia pomiędzy rokiem 1995 i 1996 jest minimalna, tj. – 53,74% za 1996r. i 53,96% za 1995r.

Pozostałe zastrzeżenia organu rentowego, w ocenie Sądu, nie są zasadne, w tym w zakresie uwzględnienia dodatku za pracę w nocy, za II zmianę czy za niedziele, gdyż powszechną wiedzą jest, iż faktycznie praca w górnictwie była pracą zmianową, jak również praca wykonywana była średnio 2 niedziele w miesiącu. Także zastrzeżenia organu rentowego w zakresie uwzględnienia zwiększenia wynagrodzenia z tytułu Karty Górnika są w ocenie Sądu bezzasadne, gdyż z

dokumentacji osobowej ubezpieczonego nie wynika, by ubezpieczony nie przepracował efektywnie wszystkich dni w miesiącu.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję jak w wyroku, przy czym ponowne obliczenie emerytury powinno nastąpić od daty złożenia wniosku (art. 129 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

SSO Maria Olszowska